

Del 5 af 6

Tirsdag den 22. juli 2008

Das zerstörte Alkovefenster

Jeg sov rigtig dårligt i lyden fra skibe, flyvere, fulde hollændere og vinden, der peb i vores plastikvindue.

Endelig nærmede klokken sig 7, hvor jeg måske kunne være bekendt at stå op og lave en kop kaffe. Jeg havde ligget og kigget ud på vandet, hvor man kunne høre lang tid i forvejen, når der kom en båd. Det rumlede i jorden. Det var vildt at se de kæmpestore stenfiskerskibe, tankskibe og andre kæmper, der flød forbi med eller uden lodsbåd. Ind i mellem piskede en politibåd eller en lille fiskerjolle forbi.

Vores to unge, schweiziske venner var også ved at pakke sammen og vores franske naboer var næsten færdige. Det var et held, ellers havde vi haft svært ved at komme ud med bilen. Men det var en anderledes campingplads og helt sikkert et sted, som man godt kan besøge igen, når ungerne er blevet lidt større og har lyst til at se lidt mere af Venedig.

Efter morgenmaden begav vi os af sted mod Caorle og igen viste vores GPS sig fra sin usikre side. Vi kommer til at arbejde med frøkenens selvtillid, for det dur sgu ikke, at hun pludselig ikke véd, hvor vi er.

Det blev en varm og kedelig tur, der dog heldigvis ikke varede så længe. Vi kørte i et landskab, der var fladere end Lolland, men til gengæld meget frodigt. Hele området er dækket af deltaet fra Po og der bliver dyrket alle slags afgrøder på markerne. Vi kørte forbi kæmpe majs-, vin- og æbleplantager og der duftede noget anderledes end i Venedigs vandkanaler.

Vi nåede frem lidt efter kl. 10 og der var, som vi vidste, ikke nogen ledige pladser. –Og slet ikke, når man kun ville være der 2-3 dage. Til gengæld havde de et "venteområde", hvor man kunne sætte sin bil og blive hentet, hvis der viste sig at blive en plads ledig. Der var strømtilslutning, så vi besluttede, at vi sagtens kunne leve med det et par dage. Det lå godt nok lidt langt væk, men vi havde jo cyklerne med, så det betød ingenting.

Fam. Annfeldt mødte os i receptionen og med det samme sagde Jeanette, at Lisa så helt forkert ud i ansigtet. Jeg havde ikke lagt mærke til noget, men da jeg fik kigget på hende, kunne jeg godt se, at hun så lidt spøjs ud. Vi fik udfyldt alle nødvendige papirer, fik armbånd på og så gik vi ned til stedets læge. Han kastede et enkelt blik på min lille sveske, der pludselig lignede elefantmanden, og sagde, at hun havde fået en infektion – formentlig fra et insektbid. Han vejede hende og fik hendes alder og så gav han hende noget antibiotika og cortizon, hvorefter han stak mig en regning på €60. Puha. Sandsynligvis kan vi få refusion fra Sygesikringen, når vi kommer hjem – og jeg havde såmænd også betalt det dobbelte eller hvad-som-helst, for at Lisa blev sig selv igen.

Vi aftalte, at vi skulle komme igen dagen efter, hvis hævelsen i ansigtet ikke var faldet næste morgen. Pludselig kunne jeg se, at hun havde fået alt for meget sol i ansigtet og at kanten, hvor badehætten havde dækket, var helt brændt. Nu virkede de åndssvage fletninger pludselig som en rigtig dårlig ide.

Gudskelov havde Lisa det ikke skidt. Hun havde ikke feber og hun var ikke ked af det. De første piller skulle hun tage med det samme, så jeg sprang over i den nærliggende SPAR-købmand og købte favorityoghurten og nogle plastikskeer. Men hvordan får man knust en

hestepille mellem 2 skeer af plastik? Man tager sølvpapiret fra yoghurten, lægger pillen imellem og knuser den under den bænk, man sidder på. Det bør fremhæves, at pillen ikke gik i stykker ved at jeg stillede mig ovenpå den! Lisa tog det i stiv arm og spiste det hele i løbet af et øjeblik. Jeg sad tilbage med en sort samvittighed over, at jeg ikke havde opdaget det, at jeg ikke havde beskyttet hende bedre mod solen og jeg følte mig i det hele taget som Europas dårligste mor!

Jesper og Henrik fik sat bilen på plads og bagefter gik vi ned til Annfeldts hytte, hvor de havde været i gang med at spise morgenmad. Henriks bror og nogle af deres venner boede i hytterne ved siden af. Det var vældig hyggeligt. Vi fik badetøjet på og strøg ned til poolen og ungerne nød det i fulde drag. Lisa fik besked på at tage badehætte på, så hun var skærmet lidt for solen i fletningerne og hun gjorde det uden at brokke sig, men hun så forfærdelig ud. Jeg kunne se, at folk kiggede meget på hende og bagefter på mig... sådan lidt medfølelse... og sådan som vi andre kigger, når der kommer et barn, hvor det er tydeligt, at det ikke er raskt. Lisa var hævet lidt mere og lignede faktisk en mongol. Det må være rædselsfuldt, at folk kigger hele tiden på den måde, hvis man har en kronisk sygdom og jeg lærte en del ting den dag! Vi fik snakket, grinet og hygget os og det var et par gode værter, vi besøgte!

Om aftenen spiste vi nede på én af de mange restauranter, der lå på pladsen. Vi havde bestilt bord, men kl. 18 er det sjældent et problem nogle steder. Folk spiser først ved 19-20 tiden. Vi ga' den gas og drengene fik hummer til forret, mens vi andre fik noget, vi havde prøvet før...

Da vi skulle betale, havde de skrevet 1 lasagne for meget på regningen, men Jeanette var hurtig og fik byttet det overskydende beløb til 2 Pina Coladas, som hun og jeg fik med ud af restauranten i 2 store Cola papbægre. –Og det smagte godt og fik lige mine nerver lidt på plads. Lisa havde stadig ikke feber og de andre påstod, at hævelsen var begyndt at falde, selvom jeg ikke lige kunne se nogen forskel. Jeg var stadig hamrende nervøs for, om det nogensinde forsvandt igen.

Efter middagen var der dans på pladsen for ungerne – og de voksne mænd, der blev trukket op på scenen. Pigerne var også med, men jeg kunne godt mærke på Lisa, at hun var ved at være træt, selvom det var sjovt.

Vi gik tilbage til Annfeldts hytte, hvor vi dog kun sad et øjeblik, før Lisa og jeg kørte hjem i seng. Lisa græd og græd af udmattelse og frustration over, at det lige skulle være hende, der blev syg. Hun havde godt lagt mærke til, at alle folk kiggede på hende og snakkede om hende og det havde været hårdt, sagde hun. Jeg fik lov til at pille fletningerne ud, da vi kom hjem til camperen og jeg håbede blot, at Maria også var med på at få pillet sine ud, så det ikke blev alt for svært dagen efter. Da vi var færdige og vi puttede under dynen, kom Jesper og Maria også hjem. Jesper var mindst lige så bekymret, som jeg var og han ville gerne være der, hvis der skete noget. Heldigvis var Maria med på også at få pillet sine fletninger ud og da det var overstået, faldt vi næsten omgående i søvn alle sammen.

Onsdag den 23. juli 2008

Bellissimo Brian

Jeg havde ligget og kigget mange gange på Lisa i løbet af natten. Begge piger havde fået lov til at sove sammen med os i kabinen, selvom det var ekstremt varmt. Det så en lille smule bedre ud, men det var stadig ikke godt. Jeg bestemte mig for, at hvis det ikke var markant bedre ved frokosttid, så måtte vi køre hjem. Jeg havde ingen lyst til at tage nogen chancer. Men hun havde det fint og hendes hævede ansigt havde ingen indflydelse på hendes humør eller energi, så det kunne vel ikke være helt galt.

Vi havde aftalt at spise morgenmad sammen i Annfeldts hytte og da vi havde fået tøj på og pakket, hvad vi havde af morgenmad, gik det af sted på jernhestene. Det var ikke verdens bedste vej, som mindede os om, at når man tager cykler med, kan det også være værd at huske en pumpe... Vi spiste et overdådigt måltid og snakkede bagefter, om vi skulle på stranden eller i poolen. Jesper afgjorde, at det blev poolen. Da Jørgen og Michela var ved stranden, kunne vi låne deres stole. Vi lå og dasede hele dagen (igen), snakkede, grinede og fik vendt verdenssituationen.

Jørgen havde foreslået, at vi alle tog ud og spiste på en restaurant lidt udenfor campingpladsen. Vi kunne lige være i deres biler alle sammen, så det var en aftale.

Vi fik et tiltrængt bad i hytten, selvom jeg forsøgte at insistere på at bade i baderummene. Jeg fik også vasket hår på pigerne, men man kunne stadig se, at håret var fedtet af det olie, de havde fået i håret sammen med fletningerne. Vi tog pænt tøj på og så gik det af sted mod Brian, som den lille by hed, hvor vi skulle spise.

Der var stort set ingen mennesker på restauranten, da vi kom. Ikke engang tjeneren var mødt endnu, så vi blev modtaget af kokken selv. En ældre italiener i en t-shirt, der i nogen grad bar præg af hans profession. Han så glad og noget overrasket ud over, at vi ville spise hos ham og ikke på det pizzeria, der lå lige ved siden af. Da vi skulle bestille blev det noget roderi, som det vist altid gør, når man skal bestille mad til 17 personer på et sprog, der ender i en blanding af italiensk, tysk og engelsk og ingen forstår noget til fulde – og som sædvanen tilsyneladende byder i Italien, kom maden i forskellige tempi, hvor børn og forretter ikke nødvendigvis kommer først.

Men det var fantastisk mad – og det var samtidig billigt set i forhold til, hvor og hvad vi ellers var blevet budt rundt omkring. €200 for hele svineriet. Dagen før på campingpladsen havde vi betalt €170 for 4 voksne og 4 børn. Jeg bestilte for én gangs skyld en "proscitto melone", som er melon og skinke samt en "Filet de casa", som var en bøf af oksekød. Det smagte rigtig godt. Jeg troede, jeg havde bestilt en fiskefilet til Maria, men det viste sig at være blandet, friteret fisk – dvs. blæksprutteringe, rejer og andet godt fra havet. De tog tallerknen retur uden et ord, da de så mig i ansigtet og kom tilbage med en grillet fisk. Den spiste Lisa og Maria kunne så klemme Lisa's lasagne ned og alle var glade.

Da vi havde spist, kom tjeneren med nogle glas, der viste sig at indeholde sprit af forskellig beskaffenhed. Klar finsprit, grøn finsprit og finsprit med lakrids. Jeg ved ikke helt hvorfor, vi fik det, men måske var det for at slå evt. madbakterier ihjel, så vi ikke kom og klagede over madforgiftning dagen efter?

Jesper og jeg gik ud for at sige farvel og tak for mad til kokken, som blev helt genert. Jeg fik kindkys og et "bellissimo" med på vejen og det var da ikke så ringe endda!

Jeanette skrev efterfølgende i en SMS, at de havde bestilt bord dernede de sidste 2 dage, de skulle være i Caorle.

Vi kørte retur til pladsen og satte os og drak nogle øl, indtil mit hoved var ved at vælte... af træthed. Jeg havde ikke fået meget søvn om natten og det indhentede mig dér. Lisa så en lille smule bedre ud, men ikke så markant, som jeg havde håbet. Vi måtte se næste morgen og ellers gå over til lægen igen.

Vi kysede dem alle farvel, da jeg syntes, at der ville gå for meget tid med at spise morgenmad sammen næste morgen - og vi skulle køre et stykke vej for at nå til Garda dagen efter, ville vi komme for sent af sted.

Torsdag den 24. juli 2008

Jolly B Good - again

Vi var ude fra pladsen næste morgen kl. 9.30 og så gik det mod Gardasøen. Lisa så meget bedre ud om morgenen, så jeg turde godt køre videre. Vi aftalte, at vi bare kørte mod Garda og lod tilfældet råde. Vi nåede søen efter ca. 5 timers kørsel, hvoraf de 2 var foregået i kø rundt om Venedig. Øv.

Mere øv, da vi nåede frem. Hvis Pra' del Torri havde været turistpræget, var det (sø)vand imod, hvad det var ved Garda. Vi kørte ind på en enkelt plads, hvor der allerede på skiltet ude ved vejen stod: Alles besetzt. Det havde vi prøvet før. Denne gang blev det dog anderledes. Vi fandt ikke en ledig plads nede i Laziseområdet. Godt det samme. Vi overbeviste os selv om, at der i øvrigt heller ikke var værd at være. Nå! Vi kørte længere nordpå mod Malcésine. Det kunne da være sjovt at bo i den

samme by, som vi havde boet i mange år tidligere, men campingpladserne var placeret oppe ad skrænten med indkørsler, der havde efterladt selv Altoen i problemer. Hvordan man bærer sig ad med at få kastet en bil og campingvogn ind på de pladser er en gåde. Vi forsøgte en enkelt gang, men det var så besværligt, at vi besluttede ikke at gøre forsøget igen. Vi kørte igennem Malcésine og jeg forsøgte at komme i tanke om noget derfra. Det eneste, der sprang frem var svævebanen, som stadig er der og så mente jeg at kunne huske, at vi boede på Hotel Eden. Men om det var rigtigt, var jeg ikke sikker på.

Men hvad så? Vi så nogle fantastiske landskaber og Gardasøen tog sig ud fra sin smukkeste side med det azurblå vand med skibene og windsurferne, men det endte med at være forbeholdt dem, der havde booket i forvejen.

Vi kiggede på hinanden og blev enige om, at vi jo altid kunne køre til en campingplads, som vi kendte i forvejen og se, om der var plads. Vi stak kursen mod Trento. Vi kom igennem nogle fantastiske landskaber og det var nok det eneste positive, vi kunne komme i tanke om, efter en lang dag i bilen. Igen tog pigerne det fantastisk og mukkede ikke en eneste gang. Da de til og med fandt ud af, hvor vi var på vej hen, var der pludselig forventningens glæde at spore. Vi fik spist nogle rugbrødsadder på en tankstation i bjergene, selvom pigerne drømte om varme toasts og chokoladecroissanter.

Igen viste vores Krølle-Beta sig fra sin værste side. Vi kørte vel igennem Trento 3-4 gange, uden at finde den rigtige udgang. Til sidst kom vi dog derfra og fandt hurtigt Levico Termé.

Der var heller ikke plads på Camping Jolly, da vi nåede frem, men det havde vi måske en god fornemmelse af, inden vi landede. Vi fik dog besked på, at der nok blev en plads dagen efter. Der holdt et par campingvogne og en anden autocamper og ventede i forvejen... hollændere, naturligvis. Vi skulle blot stå tidligt op dagen efter og gå ned og spørge i receptionen. Vi fik pakket det mest nødvendige ud, pigerne fik badetøj på og så sjuskede vi ned til søen. Lisa lignede efterhånden sig selv igen, og jeg havde en ide om, at det kølige vand i søen kunne være godt for hendes skoldede ansigt. Det sved i maven på mig, hver gang jeg kiggede på hendes pande...

Pigerne nød det i fulde drag og Jesper tog også en dukkert. Jeg var lidt træt af våde bukser, så jeg blev på land. Alt så næsten ud som sidste år bortset fra, at de havde inddraget fodbold-/sportspladsen til camping. Det var lidt ærgerligt, da det gav noget luft og et godt indtryk af, at det var vigtigt, at ungerne havde god plads. Børneområdet var blevet noget begrænset, men der var stadig miniklub med nogle af de samme, der også var der sidste år. Marco, som fik vores mailadresse og kunne skrive, hvis han skulle på Roskildefestival og ham den lille skaldede, der har en fysik og mimik, der overgår meget, jeg hidtil har set.

Marco gav den i øvrigt gas som Bono på scenen i Jollybaren, men det er udenfor enhver diskussion, at det var mere sjældent end kønt. En trommeslager uden rytmesans og en guitarist uden en tone i livet, gjorde ikke sagen bedre, men det var sjovt.

Fredag den 25. juli 2008

Levico – termo-svede-kasse

Jesper var for en gangs skyld oppe før mig. Han var ude af døren klokken 8 og kom retur og sagde, at han havde fået en plads. Dejligt! Vi skulle bo forholdsvis tæt på cafeen og toiletterne, men næsten så langt fra søen, som vi kunne komme. Det gjorde ikke noget, for så fik vi også gået lidt.

Og – surprise! Der lå en DANSK campingvogn ved siden af vores! Det var et ægtepar på omkring 55, der var lige så læderhudsagtige som Tollundmanden. De var vældig flinke og vi snakkede en lille smule. De ville blive til mandag. De syntes, at Jolly var hyggelig – men måske lige festlig nok om aftenen. De skulle slå et smut omkring Caorle – bare for at ha' noget ordentligt at sammenligne med ☺

Det var stegende hedt. Termometeret viste 28 grader, da klokken var 10. Vi havde aftalt en hel dag ved søen og efter morgenmaden fik vi hurtigt pakket en taske med håndklæder. Vi fandt en god plads ved søbredden, så vi kunne holde øje med pigerne. Vandet var rigtig dejligt, lunkent og rent – men det blev hurtigt dybt. Pigerne er blevet meget bedre til at svømme og de dykkede og sprang fra broen i en uendelighed. Lisa slog endda kolbøtter ud i vandet fra broen, mens jeg sad med hjertet oppe i halsen. Efter frokost kom der rigtig mange mennesker og jeg havde masser af fornøjelse ved at sidde og kigge på dem, mens Jesper og pigerne plaskede rundt i vandet.

Hver gang pigerne kom op af vandet, tømte jeg en tube solcreme i ansigtet på dem. Jeg var skrækslagen for, at de skulle blive skoldede igen og jeg havde lært lektionen. Lisas hud havde godt af vandet og efterhånden var hævelsen helt væk. men det kunne godt mærkes på frøkenens adfærd, at hun havde fået ekstra opmærksomhed i nogle dage.

Omkring kl. 16 meldte sulten sig og vi var alle 4 lidt trætte efter at have lavet absolut ingenting hele dagen. Solen havde bragt ned på os hele dagen og vi trængte til en smule skygge og noget mad. Vi aftalte, at vi kunne gå ned og tage en aftendukket senere.

Jesper cyklede til supermarkedet for at handle og op i byen for at hæve penge. Det blev til sandwiches med spegepølse og ost og så kunne vi spise noget ordentligt senere... Jesper nævnte lige i farten, at hans kort så ud til at være spærret. Han kunne i hvert fald ikke få nogen penge ud af automaten. Vi blev enige om, at vi skulle tage i byen dagen efter og forsøge med mit kort. Vi havde et mindre problem, hvis den ikke ville aflevere. Jesper havde ikke kunnet hæve på sit kort siden han havde betalt regningen på restauranten i Brian.

Vi gik til søen igen lidt senere og fik vasket sveden af igen. Det var en skøn fornemmelse at blive kølet ned, uden at vandet var så koldt, at det var en stor overvindelse at komme under. Jeg opdagede, at en af pigerne havde sat en hånd med solcreme på mit lår og der var fine aftegninger af fem fingre, der tydeligt kunne ses mellem det røde på låret. Smukt ☺

Jesper og jeg sad og snakkede, mens jeg kiggede på, at den italienske bedstemor overfor bagte pandekager til hele familien.

Jeg faldt fuldstændig i staver over denne ældre dame med Parkinsons, der stod og stegte de mest velduftende pandekager.

De må have bemærket det... for lige pludselig kom en dame på min egen alder over med en tallerken med en pandekage, som hun synes, at jeg skulle have. Pis... Jesper var flad af grin og jeg synes bare, at det var røvhamrende pinligt! Jeg har altid så travlt med, at pigerne skal være søde, lade være med at glo og ikke snakke om andre, når de kan høre det. Tilbage til mig med 1000 km/t.

Bagefter gemte jeg mig i camperen, hvor jeg kogte frisk tortellini og spaghetti, stegte bacon til Maria og lavede tomatsauce til os andre. Ganske fin mad efter en ganske fin dag, der sluttede med en lille aftentur.

Lørdag den 26. juli 2008

No money – no honey

Der er ikke noget som at vågne klokken fem af en solstråle i ansigtet og lyden af fuglesang. Sådan var det bare ikke lige denne morgen. Jeg vågnede ved, at Lisa jokkede på mit ben, da hun skulle ud og tisse. Bagefter puttede hun sig og vi faldt i søvn igen, men jeg nåede at registrere, at det var overskyet. Da jeg vågnede et par timer senere, var det stadig overskyet og jeg kunne ikke beslutte mig for, om det var godt eller skidt. På den ene side kunne det være rigtig rart med en dag uden sol, men på den anden side var det også dejligt at bade i søen og ikke lave en skid hele dagen.

Da vi havde spist morgenmad, sad vi lidt og snakkede om, hvad vi skulle lave. Jesper ville gerne finde en cykelpumpe, da Lisas cykel var flad og der var heller ikke for meget luft i min. Jesper kunne stadig ikke hæve penge og nu var han blevet godt nervøs for, at nogen havde tømt vores konto. Beskeden fra automaten: "No funds available" var da også noget alarmerende, da der burde være skejser på bogen.

Vi fandt et hot-spot og kom kortvarigt på nettet, så vi kunne få bekræftet, at der stadig stod penge på kontoen. Da det var sket, diskuterede vi lidt, om det var VISA's regler for, hvor meget man kunne hæve i en given periode, der blokerede kortet – eller hvad det kunne være. Vi bestemte os for at gå i byen og se, om jeg kunne hæve på mit kort, når siestaen var overstået.

Jeg satte mig til at skrive på min lille historie. Jeg var efterhånden kommet en uge bagud og jeg kan godt mærke, at der er mange detaljer, som jeg ikke har fået med. Man skal helst skrive hver aften, men der har ikke været så meget energi til det på grund af for meget afslapning.

Hele dagen havde store, sorte skyer kredset om dalen, men det blev ikke rigtig til andet end lyn og torden i det fjerne. Jesper konstaterede, at det ikke ville regne, men jeg var nu ikke så sikker. Ungerne fik lov til at passe sig selv det meste af dagen, mens jeg sad og skrev. De kørte i miniklubben, spillede Trivial og var ovre på boldbanen og spille fodbold med Jesper. Det passede vist alle fint. Ved 16-tiden gik det mod byen. Det tager en halv times tid at gå derop og det er op ad en bakke udenfor kategori hele vejen. Vi styrede lige mod kontantautomaten og det lykkedes mig at trække €200 ud af den. Vi gik hen til den næste automat og prøvede lykken, men nu fik jeg også besked om, at jeg ikke havde penge på min konto. Vi må hutle os igennem weekenden for de €200 (!) og så må vi se, hvad banken siger på mandag. Hvis der er problemer og kortene ikke længere virker, bliver det sgu en lang tur hjem, men mon ikke der er en god forklaring? Jesper sagde, at han ville forsøge sig igen i morgen.

Vi spiste oppe i byen og betalte med mit kort uden problemer. På vejen hjem købte vi et par småting i supermarkedet og delte en liter chokoladeis, da vi kom tilbage. Pigerne havde fået en lille bamse hver, som de gik ud i teltet og legede med. Det var også til at holde ud at være derude, da solen ikke ligefrem havde skinnet de seneste timer. Jeg sad og kiggede på tordenvejr, mens Jesper lavede kaffe og hyggede om sin lille kone.

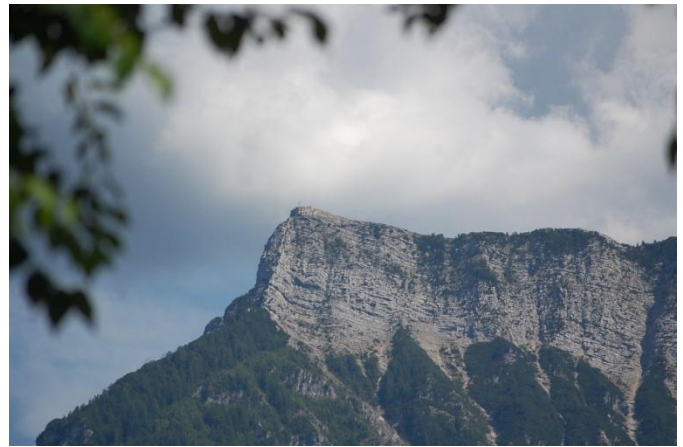

Senere gik pigerne til mini-dance-show i baren på Jolly og bagefter lavede Marco og co. cabaret på scenen ved miniklubben, som var nogenlunde sjovt på den amatøragtige måde – men hvor det hele ikke var lige børnevenligt! Det varede lige til kl. 23.15 og så var der kun tandbørstning og godnat tilbage af den dag!

Da jeg hørte de små dryp af regn på taget, tænkte jeg, at jeg alligevel fik ret i, at det ville regne. Men jeg havde knapt tænkt tanken, førend det stoppede igen. 4 timer med lyn og torden over bjergene og 12 dryp på Jolly. De er sgu dygtige, de italienere.

Jeg håbede dog, at der var fuld skrue på solen igen i morgen.

Inden jeg faldt i søvn, sendte jeg lige nogle ønsker af sted til Annfeldt-bilen, der var på vej hjem gennem Tyskland, om en hurtig og kø-fri rejse.

Søndag den 27. juli 2008

Gråzone

Det er altid lidt øv at vågne op og konstatere, at solen ikke skinner, når man er kørt 1.400 km. for at se den skinne. Drivhuseffekt, dieselpartikelfilter og forbrug af engangsservice rammer én i hovedet, når man ligger der og kigger på skyerne, der driver forbi. Men det regnede ikke. Vi stod sent

op og spiste ikke morgenmad før kl. 10. På det tidspunkt er der også kun de kedelige croissanter tilbage i butikken, men det er blot det offer, man må bringe. En drageflyver kredsede om pladsen og det må være helt fantastisk at svæve deroppe!

Solen kom og gik og på et tidspunkt så det endda ud til at blive regn igen.

Vi sad og dasede og snakkede og prøvede at beslutte, hvornår vi skulle påbegynde hjemturen. En SMS fra Annfeldt fortalte, at de var kommet godt og smertefrit hjem. Bagefter gik Jesper over for at vaske op efter 3 dage (! – mon ikke jeg burde have gjort det?) og jeg gjorde camperen ren indvendig. Måske er jeg hysterisk, men toilettet skal være nogenlunde lugtfrit... Det er selvfølgelig lidt svært med et kassettoilet, men man kan godt få det til at lugte af Ajax et øjeblik.

Da solen stadig ikke mente, at den skulle dukke rigtig frem, blev vi enige om at gå til søen alligevel. Det var dejlig varmt, så man kunne sagtens ligge dernede. Pigerne er helt vilde med vandet, men der er alligevel aldrig sure miner, når de skal op. De er så skønne at have med! Det tager blot et par dage for dem at vænne sig til at være på campingpladserne,

så måske er det en fejl, at vi suser sådan rundt. Et par dage mere hvert sted ville måske være bedre for dem. Det må vi snakke om, når vi kommer hjem. De har i hvert fald fundet sig til rette på Jolly og i dag skulle de ned og lære Marco lidt dansk. Så ville han til gengæld lære dem noget italiensk.

Vi blev ved søen en times tid og gik derefter hjem for at få lidt at spise. Det blev bare til nogle sandwiches igen, da det ikke er den store sult, der rammer én i varmen. Gudskelov – for med den mad, der er til rådighed hernede, ville man da mindst tage 10 kg. på i løbet af en uge. Måske er det sket alligevel? ☺

Jesper kørte op i byen for at købe lidt kød til i aften og se, om han kunne vriste nogen kontanter ud af automaten. Han kom tilbage 40 min. senere og kunne konstatere, at uanset hvor svært det kan være at gennemskue italienernes åbningstider/siesta osv., så var der altså lukket om søndagen! Til gengæld afleverede kontantautomaten de ønskede sedler og alt åndede fred

igen. Lige på nær, at jeg skulle forsøge at finde ud af, hvad vi skulle spise til aften, når nu vi ikke kunne handle. Men nu havde vi da i det mindste kontanter, så det kunne jo altid ende med en Lilymodel i form af en Diavolopizza!

Jeg luskede over til vores italienske pandekagebagende naboer og forærede dem en pose kaffebønner, som vi kom til at købe dagen i forvejen i den tro, at det var noget, der

mindede om Nescafé. Vi overvejede at få bønnen malet og købe en tragt og nogle kaffefiltre, men opgav tanken allerede dér, hvor vi skulle finde et malested. Naboerne blev glade og så var der udlignet i forhold til pandekagerne!

I mellemtiden havde solen besluttet sig. Den ville gerne skinne i dag. Tak for det. Med det samme steg temperaturen 10 grader – eller det føltes sådan. Vores danske naboer var ved at pakke sammen. De skulle mod Danmark i morgen tidlig, dog med et par overnatninger i Tyskland.

De var vældig flinke og fortalte om, at de havde camperet i rigtig mange år både i telt og combicamp. Jesper og jeg snakkede om bagefter, at vi måske var begyndt at overveje en anden camper med f.eks. en fast seng og ingen alkove, men i stedet en siddegruppe, der kunne slås ud til pigerne, så de slap for at ligge så trangt. Spørgsmålet er så, om vi kan få solgt swingeren uden at tabe alt for mange penge på den. Vi får sandsynligvis mest for at bytte den med en anden hos en forhandler, som ikke hedder Neergaard!

Pigerne havde været i miniklubben siden lidt i fire for at lære Marco dansk, så han kunne lære dem italiensk. Jesper og jeg gik ned forbi og hen i cafeen for at få en kop kaffe. Jeg kom til at bestille en is-kaffe, som bestemt heller ikke var gratis – men for dølen, hvor smaaager det godt. Bagefter slentrede vi ned for at hente badetøjet. Solen varmede rigtig meget, så en dukkert ville gøre godt. Da vi langt om længe havde pakket badetøjet, begyndte det at dryppe lidt fra oven og solen forsvandt igen. Det var ikke nemt! Vi gik derned alligevel og sagde til pigerne, at de kunne komme derned, når de var færdige med deres sproglektion.

Vi lå og dasede nede ved vandet i en halv time, før Maria og Lisa kom. De fik badetøj på og sprang nærmest i vandet med det samme. De øvede sig i at springe på hovedet fra broen, men Maria fik snøret Lisa og smed hende i. Jesper sprang op og løb efter Maria, som han fik fanget og under stor bevågenhed fra resten af stranden, smed han hende i vandet fra broen. Jeg nåede desværre ikke at fange det med kameraet... Maria og Lisa øvede sig i at springe på hovedet eller slå flikflak ud i vandet fra broen – og som sædvanlig sad jeg med hjertet oppe i halsen. Men de er blevet gode til at svømme og de er bestemt ikke bange for vandet. Blishønsene kiggede også lige forbi for at spise krummerne fra strandgæsterne.

Vi blev enige om en pizza fra campingrestauranten og vi skulle bare hjem og have tørt tøj på, så vi måske kunne nå at få et bord deroppe. Der går hurtigt en halv eller en hel time, når 3 damer skal gøre sig festklare og da vi endelig kom derop, var der selvfølgelig ingen borde ledige. Vi nappede pizzaerne med hjem sammen med en kold flaske hvidvin – og det var nu heller ikke så tosset. Den manglende opvask var der heller ingen, der savnede bagefter.

Pigerne havde lovet sig væk til miniklubben klokken otte på Levico og efterfølgende discodans på Jollybaren. Jesper og jeg sad og funderede over livets genvordigheder, hvorefter vi luskede op på Jollybaren og fik en kop Café Americano, som er den eneste slags kaffe, der minder om den, vi drikker i Danmark. Hvis man glemmer at bede om det, bliver man tildelt en dukkekopfuld espressokaffe, der er så stærk, at enhver hård mave må gi' fortabt og man nærmest skider i bukserne, inden man har slugt tjæren.

Et bad med sæbe og shampoo til alle og dermed var endnu en dag til ende. Jesper og jeg skulle lige høres i de ord, som pigerne havde lært i klubben og så var der fred.

Måske skinner solen på os hele dagen i morgen?

Mandag den 28. juli 2008

Dagligdagens trivialiteter

Solen skinnede heldigvis ind ad en sprække i gardinet, da jeg vågnede ved at vores naboer kørte deres vogn ud fra pladsen. Et kvarter efter holdt der en ny campingvogn derinde... and guess what? Det var hollændere!

Nå, men Lili (vores pandekagebagende bedstemor overfor) sad med sin kaffe og croissant, som hun havde gjort de foregående dage, mens hun hilste på Giovanni, der råbte Bon giorno!

Maria og jeg stod op sammen og gik over for at købe noget morgenbrød, kaffe, mælk og ost. Vi kom tilbage med morgenbrød og mælk, men glemte resten. Der stod en del i kø, så vi gad ikke gå tilbage. Hvis der ikke var kaffe nok til 2 kopper, kunne Jesper enten drikke noget ginsengkaffe, som vi også havde købt ved en fejl, eller jeg kunne drikke en kop kakao, selvom det ikke lige har samme effekt. Måske kakao og en Red Bull?

Vi kunne ikke rigtig bestemme os til, hvordan vi skulle bruge dagen. Det var tæskevarmt og det lod ikke til at blive køligere i løbet af dagen og det skulle man ikke klage over!

Klokken var efterhånden blevet 12, inden vi var færdige og pigerne strøg over til Miniklubben. De kom dog hurtigt tilbage, da der var noget med en ballon og nogle poser, som de havde tabt og ikke ville fortælle om, da Marco ikke skulle tro, at de var dumme... Lisa og Maria gik ind og legede lidt med deres nyerhvervelser: Nogle små tøjdyr i en lille æske. De havde brugt lågene fra alle Trivialspillene som huse, puttet noget tøj ned i æskerne som gulvtæpper osv. og så blev der leget. Det blev overskyet et kort øjeblik, men da solen igen kom frem pakkede vi en

badetaske og gik ned til søen. Vi blev der nogle timer og så have Jesper fået nok. Vi var også blevet sultne og diskuterede lidt, om vi skulle spise tidlig aftensmad eller vi bare skulle finde på noget let. Det blev det sidste.

Jesper og Maria gik over i baren og købte toasts og efter vi havde spist, kørte Jesper op i byen for at lænse kontoen og checke, om VISA-kortet igen gav jackpot. Han havde snakket med Danske Bank for at høre, hvorfor hans kort pludselig blev afvist og fået besked på, at han havde brugt alt for mange penge på alt for kort tid. Det gav god mening, men han fik alligevel spærringen ophævet og så kunne Eurofesten fortsætte!

Jeg sad og svedte ved camperen og læste i bogen om Venedig. Pigerne sad og legede i camperen, da varmen udenfor var lige styg nok. Jesper vendte tilbage efter sin bjergtur og havde købt et par tøjdyr mere til ungerne. Jublen ville ingen ende tage.

Der var bestilt burgere til aftensmad, så jeg gik i gang med at stege bacon, burgere og kylling. Føj for en sveder – endda med den sideeffekt, at vores lille hus lugtede af stegeos i mange, mange timer efter. Men det var et fint måltid og bagefter gik Jesper og Lisa over og vaskede op, mens jeg ryddede op og Maria badede og føntørrede sine nye tøjdyr ovre i baderummet! (?)

Da opvaskerne kom tilbage, besluttede jeg, at det var et perfekt tidspunkt at tage et bad på, da alle var i gang med aftensmaden eller opvasken. Ideen virkede fantastisk, lige indtil jeg tændte for vandet og de iskolde dråber ramte min svedige krop og fik mig til at tænke på, at der nok var en grund til, at der ikke var kø ved baderummene, mens den halve campingplads var i gang med at vaske op... i varmt vand! Nå, men det var nu alligevel dejligt at blive kølet ned.

Pigerne cyklede over til discodans, mens Jesper og jeg slentrede ned på cafeen for at checke vejret i det sydlige Tyskland de næste dage. Ikke så ringe endda. Tirsdag regn og resten af ugen sol og ca. 25 grader. Vi kunne også se, at vejret i Danmark var rigtig fint!

Vi blev enige om at blive på Jolly en dags tid endnu, da udsigten her var ca. 35 grader og let skyet. Det vejr kan man sagtens bade i! Vi blev også enige om at checke ud i morgen med afgang tidligt onsdag morgen og køre til floden Iller i Bayern. Små 300 km. og en let start på hjemturen. Hvis der var værd at være, ville vi tage en overnatning dér og måske én mere længere oppe i Tyskland. Det kommer an på vejret.

Jesper og jeg gik – med dejlig italiensk is og hinanden i hånden – ned for at se pigerne danse, men da de så os, ville de også ha' en is og med hjem. Slut med aftenromantik. Vi sad udenfor camperen og snakkede og blev enige om at tage en hel dag ved søen i morgen som afslutning på et dejligt Jolly-besøg.

Aftenen sluttede med "Guitar-Jack", der spillede live på baren. Ikke helt dårligt, faktisk – så længe han kun spillede guitar og holdt sig fra at synge!

Dagen i morgen slutter sandsynligvis med en pakket og køreklar camper, der snart vender næsen mod nord. Desværre for de andre campister på Jolly, for så kommer de til at mangle noget at tale om, når vores zerstørte Fenster forsvinder!